

Repræsentanter og Arbejdsgivernes Repræsentanter i 1919 i Washington var gaaet med til Konventionen — her er kun Tale om 8 Timers Konventionen, den anden er fra Genève i 1921, og der var der Repræsentanter for en Venstreregering, ikke en radikal Regering —, var man ikke nu fra den Side moralsk forpligtet. Der er, sagde det ærede Medlem, sket saa meget i de 6 Aar, at rundt omkring begynder man at fortryde det, der skete i Washington i 1919, og hvis man nu fortryder det, skal man saa opretholde et Standpunkt, man den Gang kom til at indtage? Jeg vil meget advare imod at tale om Fortrydelse i Forbindelse med det Emne, der her foreligger, 8 Timers Arbejdsdagens internationale Gennemførelse og Lovfæstelse, for det er jo selve Versailles-Traktaten, der gav denne Løfteparagraf. Jeg sagde det ved Forelæggelsen og maa her kort gentage det, at det er selve Versailles-Traktatens Kapitel 13, som udsteder denne Løfteparagraf, som fastslaaer det som et efterstræbelsesværdigt Maal i de Lande, der sluttede Versailles-Traktaten eller gennem Folkeforbundet maatte komme med ind under den, at: naa til 8 Timers Arbejdsdagen eller den 48 Timers Arbejdsuge. Det er Ordene i Versailles-Traktatens Kapitel 13. Nu bagefter at sige: Ja, men nu begynder vi at fortryde det, den Tale vil jeg meget advare imod i alt Fald herhjemme som ganske særlig farlig og uheldig i vort Land. Der kunde være andre, der begyndte at fortryde andre Bestemmelser i Versailles-Traktaten. Jeg har før erindret ærede Medlemmer om, at det er Versailles-Traktaten, vi skylder det danske Nordslesvig. Hvis nu andre begyndte at fortryde denne Bestemmelse, at pille ved den og sige: Vi maa se at komme bort fra den, saa vilde vist alle Danske enes om at beklage dette. Men den samme Traktat, som gav Danmark det danske Nordslesvig, gav ogsaa Arbejderne i alle civiliserede Lande Løfte om 8 Timers Arbejdsdagens Gennemførelse. Det er Sandheden. Derfor er det beklageligt, og jeg synes farligt her i dette Land at begynde at tale om det som noget, man fortryder.

Vi har set noget lignende før. Jeg tror, at jeg en Gang har erindret derom, men jeg vil alligevel sige det igen; det er dog maaske af den Slags Ting, som bør gentages, fordi man synes at glemme dem. Det, at 8 Timers Arbejdsdagen staar i Versailles-Traktaten, er noget, som jeg er sikker paa, at Titusinder af Højremænd og Venstremænd ikke ved noget om, og de faar det

aldrig at vide. Drager vi det frem i vor Presse eller siger det paa vore Møder, bliver det aldrig refereret for dem, de skal helst leve i tyk Uvidenhed derom. Jeg gentager, hvad jeg tidligere har sagt, men det er ikke overflødigt, fordi det ikke har naaet at gøre Indtryk; til sidst kan det dog maaske trænge igennem. Vi har i vor politiske Historie set et lignende Tilfælde, men vi har ogsaa set, hvad det kostede. Det danske Folk fik i 1848—49 almindelig Valgret med Tilslutning fra alle Sider, men vi saa ogsaa, at der bagefter var nogle, der selv havde været med til at give det danske Folk almindelig Valgret, som kom til at fortryde det, og saa tog de den tilbage i 1866. Der var den Gang en meget gammel Mand, som protesterede derimod, han var Aldersformand for Lands-tinget, De ved alle, hvad han hed. Han sagde, at i hans Barndom kendte man nogle, der paa Sjællandsk kaldtes „Gi'rer-Ta'rer“, det var dem, som tog deres Gaver tilbage. Om dem lød det sjællandske Ord, at de fik sorte Børn, og han spaaede den Del af det danske Folk, som havde Magt til at tage den almindelige Valgrets Gave tilbage, det danske Folk havde faaet i 1849, og som altsaa tog den tilbage i 1866, at de vilde faa sorte Børn. Det slog til, vi fik 30 Aars Forfatningskamp, og saa maatte dog til sidst Reaktionen Efterkommere alle som een — nej, alle paa een nær — stemme for den almindelige Valgrets Generobring i Danmark. Saaledes gaar det, men 30 Aars haarde Kampe kostede det, og den Omstændighed, at det konservative Parti nu staar saa svagt, og der endnu synes at være lang, lang Tid til, at det kan drømme om nogen Sinde at blive Regeringsmagt her i Landet, ja, det er en Følge af — jeg ser, at et æret konservativt Medlem i Salen nikker til mig, han giver mig altsaa Ret —, alt dette er en Følge af Løftebrudet, Brudet paa givne Ord og Forudsætninger. Det, som her skete paa det politiske Omraade, og hvis Følger vi nu ser saa klart, skulde vi ikke gentage paa et fagligt-socialt Omraade som det, vi behandler her i Dag. Skulde de Arbejdsgivere, der nu fortryder deres Ord fra for 6 Aar siden og vil løbe væk og stadig have en Mulighed for at smutte ud, faa Magt, som de har Agt — for det maa jo dog være Meningen at bruge den Mulighed, naar de kan se deres Snit og har en vis Situation, der gør det muligt, thi hvorfor ellers holde den aaben? —, og skulde de gøre det, ja, saa vilde de faa sorte Børn, saa vilde det koste en Kamp, mod hvilken den langvarige Grundlovs-kamp maaske vilde komme til at staa i historisk Belysning som en Bagatel.